

võmo párrast, húppama ja tantsimma nago — karro.

Mamma-pátsil on jálle foggoni teine talitus, temmal on kóik se sui omma piissukese perre eest murretseda; kus ta ommale agga ikka úhhe abbilise, ehk kuida saksad útlewad, úhhe toolimamisle wóttab. Üks nisuggune on üks minnema caastane noor emmane karro, se peab siis ollati emma silma al nende piissufestega mängima, neid pude otta ja mõda maad ronima ðppetama, linda püidma, met messilaiste pessast wálja wódtma ja úhhesón-naga kóik, mis úhhe táieste kašwatud nore karrole ommas tullewikus ello ülespiddamises tarvis láhháb. Et mamma páts seal jures ilmaški omma emma ehk perrenaese ðigust árra ei anno, fest kõnneleb miinno sõbber úht kenna nalja: „Kord nággin ma emalt metsast, kui üks emma-karro omma fabhe poea ja úhhe abbilisega úhhe oea áre wálja tulli, kus sure wihma lábbi messi kangeste tóušnud olli; ilma sure murreta wóttis proua páts úhhe omma poegist súlle, et tedda ülle talluda ja

arwas sedda jubba išsiennesest mõistwad, et kooli preili teisega takka járrele tulleb. Wi-mane náhti agga teisiti mótlewad, wišsist ei seisnud se mitte omma tenistuse kontraktis ja teggi hækatust, üksí ülle miñna. Ugga fui emma sedda náaggi, panni ta omma foorma kohhe súlest mahha ja koolipreilile pliu ja ja pláu, úhhe körwa poolt teise körwa poolt, punni ta úhhe poeaga weest lábbi ronnis ja emma išsi teisega furjoste urrisedes takka járrele láfs."

Teist luggu rágib mo sõbber eddas: „Se olli kewwadi úhhel illusal páewal, sõitis üks mõisnik, kelle jures ma fortoris ollin, ratsa hobbusega wijs wersta maad koddust kaugele, omma metsawahhe jure; wästo óhtut taggasí tulles, kargab hobbune, nenda pole tee peal, ákkiste püsti, wiškab omma perremehhe seljast mahha ja tuhhatnelja omma teed. Sure ehmatusega náeb mõisnik úht karro metsast wálja tullewad ja omma kóppasi ta járrele wálja sirkutawad. Mis nünd heaks nöuks? piddi ta appi karrima? mis wois se sures